

»Ali si bil pri Micki?« je slednjič vprašala.

»Bil.«

»Kaj pravi?«

»Kaj naj reče? Pomagati nama tako ne more... No, rekla je... naj prideva k nji... ako bova res vse izgubila...«

»Vidiš, kako je dobra,« je Reza skoraj na glas zahlipala. »In jaz sem se tako bala, da ne bom imela kam... na stara leta...«

»Tiše! Katro zbudiš.«

Reza ja zatrla solze in se vsa tresla od razburjenja. Zemljaku se je čudno storilo. Sam je bil kriv, da je tako mislila o njem; preveč se je zapiral vase in ji ni zaupal svojih skrbi. A tudi zdaj ni izrazil z besedo, kar je čutil, le svojo težko roko je nežno položil na njene prsi.

Žena jo je zgrabila in krčevito stisnila. Kljub nesreči, ki jo je ta dan zadela, se je v tistem trenutku vendar čutila srečno.

»Zakaj nisi bil vedno tak z menoj?« so ji zatrepetale ustnice.

»Saj tudi ti nisi bila vedno taka,« je Tone zategnil. »Je že dobro... Zdaj spi! Bodi mirna! Zdaj spiva!«

In vendar nista zaspala do jutra. Molče, zatopljena v misli, sta gledala v okno, za katerim se je začelo svitati. Zemljo je pokrivala tenka plast snega.

(Dalje.)

Dušan Ludvik | Vprašanje

Na reki so se pomaknili splavi —
srce je to, ki k zvezdam si želi.
Pod težo grozdja brajda se šibi —
šibijo se kolena, strah me davi.

Sem valovanje, ki se ne zastavi?
Že padam kakor slap v bodoče dni...
Od vzhoda zdaj k zahodu se temni
in burja je... Moj splav kot bilko v travi

prepih daljav zanaša in obrača,
da sam ne vem, kje sem in kam hitim.
Po večnih zakonih se zvezda utrne,

po večnih zakonih sem le igrača —
Časa?... Kaj zato živim, da v dim
splahnim, ko se moj čoln prevrne?